

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, a 2016. évi február hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A hatósági eljárás akadályozásának büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2015. június hó 24. napján kihirdetett Fkf.1054/2014/12. számú ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában **helybenhagyja**.

I n d o k o l á s :

A Tapolcai Járásbíróság 3. Fk.321/2012/68.szám alatti ítéletében két vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. A másodfokú eljárásban a Veszprémi Törvényszék ítélete fk. II. r. vádlott esetében jogerőre emelkedett, így e vonatkozásban nem képezi a harmadfokú felülbírálat tárgyát. A Tapolcai Járásbíróság a 3.Fk.321/2012/68.szám alatti ítéletével **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978.évi IV. tv. 242/A.§ /1/ és /2/ bekezdés I. fordulata szerint minősülő folytatólagosan elkövetett hatósági eljárás akadályozása büntettének kísérletében, mint társtettest, a Btk. 186.§ /1/ bekezdése szerint minősülő közúti veszélyeztetés büntettében és a Btk. 188.§ /1/ bekezdése szerint minősülő ittas járművezetés vétségében. Ezért halmazati büntetésül 2 év börtönre, 2 év közügyektől eltiltásra és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A közúti járművezetéstől eltiltás időtartamába beszámította a 2012.december 12. napjától 2014.április 3. napjáig eltelt időt. **I.r. vádlott** vádlottat a Btk. 170.§ /1/ és /2/ bekezdés szerint minősülő testi sértés kísérletének vádja alól felmentette és kötelezte a vonatkozásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen **I.r. vádlott** felmentés, védője elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

Jogorvoslattal élt az ügyész is a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében és a felmentő rendelkezés miatt.

A Veszprémi Törvényszék az Fkf.1054/2014/12.szám alatti ítéletével az első- fokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a **I.r. vádlott** terhére rótt cselekményeket a 2012.évi C. tv . 278.§ /1/ és /2/ bekezdés I. fordulata szerint minősülő folytatólágosan, társtettesként elkövetett kényszerítés hatósági eljárásban büntett kísérletének, a Btk. 234.§ /1/ bekezdése szerint minősülő közúti veszélyeztetés büntettének és a Btk. 236.§ /1/ bekezdés szerint minősülő ittas járművezetés vétségének minősítette. **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki további, a Btk. 164.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint minősülő testi sértés vétségében is. A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 évre, a közügyektől eltiltás tartamát ugyancsak 3 évre súlyosította. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és kimondta, hogy a vádlott a legkorábban a szabadságvesztés büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte **I.r. vádlottat** a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

I.r. vádlott vonatkozásában a felmentő rendelkezéssel szemben a másodfokú eljárásban marasztaló döntés született, így a Be. 386.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerint megnyílt a másodfellebbezés lehetősége. A törvényszék ítélete ellen **I.r. vádlott** és védője fellebbezéssel éltek felmentés érdekében.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában a jogorvoslati kérelmeket alaptalannak találta. Hivatkozott arra, hogy az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróságok az eljárási szabályokat betartva folytatták le a bizonyítási eljárást. A másodfokú bíróság által pontosított elsőfokú ítéleti tényállás teljes mértékig felderített, összhangban áll az iratok tartalmával és nem tartalmaz téves ténybeli következtetést sem. Az eljáró bíróságok eleget tettek indokolási kötelezettségüknek is. A törvényszék helytállóan vont következtetést a vádlott bűnösségére a testi épség elleni cselekmény kapcsán is, és nem tévedett az időbeli hatály kérdésében sem. A cselekmények minősítése megfelel az alkalmazott Btk. anyagi jogi szabályainak is. A másodfokon súlyosított büntetés arányos a vádlott cselekményének társadalomra veszélyességével, így annak enyhítése nem indokolt. Az első- és másodfokú ítélet egyéb rendelkezési is törvényesek, ezért a fellebbviteli főügyészség a másodfokú bíróság határozatának helybenhagyására tett indítványt.

A harmadfokú nyilvános ülésen a védő a fellebbezést elsősorban felmentés, másodsorban az első- és másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, harmadlagosan a büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. Előre bocsátva, hogy a másodfokú bíróság előtt elmondott perbeszédét változatlanul fenntartja, hivatkozott arra, hogy az ítéleti tényállás I. pontjában írt cselekményt tekintve, **1. sértett** többször módosított, egymásnak is ellentmondó vallomásaira tényállást alapítani nem lehet. A vallomásai közti ellentmondásokat a bíróságok nem oldották fel, s nem adták indokát annak, hogy a vádlott végig következetes előadásával szemben miért a sértetti

vallomást látták elfogadhatónak a tényállás alapjául. A II. tényállási ponttal kapcsolatosan a védő annak az aggályának adott hangot, hogy az adott időjárási viszonyok között kétséges, hogy a rendőrök láthatták-e a járművet vezető személyét, megtudták-e győződni arról, hogy a gépkocsit **I.r. vádlott** vezette. Az enyhítést célzó fellebbezés keretében a védő előadta, hogy a vádlott ténylegesen dolgozik, ebből tartja el családját is. Egyik gyermeke időszakosan kórházi kezelést igénylő tüdő megbetegedésben szenved. A kezeléseken való részvételét a vádlottnak kell biztosítania. Ezen személyi és családi körülmények ismeretében a védő azt kérte, hogy az ítélőtábla a vádlottal szemben olyan büntetést alkalmazzon, mely mellett nem kell kiszakítani a családi környezetből.

A harmadfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője a védővel ellentétben az ítéleti tényállást teljeskörűen megalapozottnak ítélte. Hivatkozott arra, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségüknek is eleget tettek. A vádlott felmentéséhez vezető eltérő tényállás megállapítására csak a bizonyítékok felülmérlegelésével nyílna lehetőség, amely nem megengedett. Álláspontja szerint a másodfokon megállapított joghátrány arányos a cselekmény tárgyi súlyával és a vádlott társadalomra veszélyességével, ezért a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán kitartott védekezése mellett, tagadva, hogy bűncselekményt követett volna el. Személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy 12 éves gyermekét a nyilvános ülés másnapján kell vinnie Sz.-re, ahol a kórházban rajta szövettani vizsgálatot hajtanak végre. 2015.november 15-én élettársától megszületett 8. gyermeke is. Ténylegesen 6 gyermekéről gondoskodik, élettársa gyes-en van, havi jövedelmük a használt- cikk kereskedésből származó 70-100 ezer Ft, valamint a családi pótlék.

A másodfellebbezésre tekintettel az ítélőtábla az első- és másodfokú bíróság eljárását és a másodfokú bíróság ítéletét **I.r. vádlott** vonatkozásában - függetlenül attól, hogy ki miért fellebbezett- felülbírálta a Be.387.§ /1/ bekezdése értelmében.

Ennek során megállapította, hogy, hogy az első- és másodfokú bíróságok az eljárási szabályokat betartva folytatták le eljárásukat. Nem történt olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely érdemi akadályát képezhetne volna a felülbírálatnak. Vizsgálta az ítélőtábla a körben a védelem által már korábban hivatkozott, az első fokú bíróság elfogultságával kapcsolatos kifogásait is. A rendelkezésre álló iratokban nem fedezhető fel olyan körülmény, amely a bíró elfogultságára utalna. Az első fokú eljárásban az ügyész és a védelem is számos bizonyítási indítványt terjesztett elő. A Tapolcai Járásbíróság ezek egy részének helyt adott, így védelmi indítványra kihallgatta Tóth József és id. **1. sértett** tanúkat. Ugyancsak védelmi felvetést követően tájékoztatást kért ifj. **1. sértett** házi orvosától orvosi kezelésének kezdetére, az

elvégzett vizsgálatokra, betegségének jellegére, a gyógyszeres kezelés hatására nézve. Dr. **K.S.** tanúkenti kihallgatásával tisztázta a bírósági iratok 6/1.sorszám alatti sértetti nyilatkozat elkészítésének körülményeit is. Az így beszerzett újabb bizonyítékok tükrében megindokolta azt is, hogy a további védelmi indítványoknak megfelelően a bizonyítást miért nem vitte tovább, miért látta sürgősnek ifj. **1. sértett** vonatkozásában pszichiáter szakértői vélemény beszerzését és melyek voltak azok a körülmények, amelyekből azt a következtetést vonta le, hogy az ugyancsak a védelem által indítványozott helyszín megtekintése, bizonyítási kísérlet lefolytatása az ügyet nem vinné előbbre. Önmagában abból, hogy a járásbíróság a védelmi bizonyítási indítványok egy részét elutasította nem vonható következtetés elfogultságára.

Az első fokú eljárásban a bizonyítékok beszerzésére, tárgyalás részévé tételére törvényesen került sor, így egyetlen bizonyítékot sem kellett a bizonyítéki körből kirekeszteni.

A Be. 388.§ /1/ bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott határozatát meghozta, kivéve, ha a tényállás megalapozatlan. Ugyanezen törvényhely /2/ bekezdése a harmadfokú bíróság reformációs jogkörét ténykérdésben jelentősen korlátozza, így az ítélet megalapozatlansága a harmadfokú eljárásban csak az iratok tartalma alapján vagy helyes ténybeli következtetéssel küszöbölhető ki. Az ítélet a felülbírálat során nem észlelt a másodfokú ítéletben olyan megalapozatlansági okot, amely miatt a másodfokú, vagy azzal együtt az elsőfokú ítéletet is hatályon kívül kellene helyezni.

A **I.r. vádlott** terhére rótt cselekményeket az első fokú ítélet két tényállási pontba csoportosította. A járásbíróság az 1. és 2. pontban írt tényállás kapcsán valamennyi bizonyítékot alaposan megvizsgálta és összevetette a vádlotti tagadásban megnyilvánuló védekezéssel. Nem tévedett, amikor ennek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy **I.r. vádlott** vallomását egyik tényállási pont vonatkozásában sem lehet hitelesnek tekinteni. Nem arról van szó, hogy az első fokú bíróság a tényállás 1. pontját kizárólag a védelem által hiteltelennek értékelt ifj. **1. sértett** vallomására alapította szemben az I. r. vádlott védekezésével. A tényállás 2. pontjában írt történések rögzítése pedig csakis az intézkedésben részt vevő rendőrtanúk esetlegesen irányított, az I. r. vádlottra terhelő vallomásán alapszik. Az első fokú bíróság ítéletében megfelelően számot adott bizonyítékértékeléséről, logikus magyarázatát adta annak, hogy **I.r. vádlott** védekezését miért nem látta elfogadhatónak. A tényállás 1.pontját illetően ifj.**1. sértett** vallomásán túl rendelkezésre állt élettársának, **1. tanúnak**, **2. tanúnak** és **3. tanúnak** a tanúvallomása, a nyomozati iratok 14. oldalán található rendőri jelentés, a 23. oldalon kezdődő szemle jegyzőkönyv adatai, az ahhoz kapcsolódó fényképmelléklet, az 59.

oldalon található orvosi látlelet és vélemény, a másodfokú eljárásban beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény is, melyben a szakértő vizsgálta a sértett sérülésének lehetséges keletkezési mechanizmusát. Szakértőileg ugyan csak egy tompa erőbehatás volt igazolható, de a szakértő **1. sértett** sérülését megfeleltethetőnek találta a sértett előadásával, melyet élettársa is megerősített. Alaposan vizsgálta a járásbíróóság az ifj. **1. sértett** eljárás során érzékelhető zaklatottságának, zavarodottságának, indulati megnyilvánulásának kiváltó okait is. Ezzel kapcsolatosan helyesen foglalt állást akként, hogy a sértett vonatkozásában semmiféle elmebeli problémát, - amely a nyilatkozatait hiteltelenné tenné, - nem lehetett feltárni, a sértetti vallomások az egyéb bizonyítékok is alátámasztották, megerősítették.

A tényállás 2. pontját illetően az eljárási bíróságokkal egyetértve az ítéletábra ugyancsak nem tudta osztani a védelmi felvetéseket, az ítélettel szemben megfogalmazott azon aggályokat, hogy a rendőrtanúk olyan tényezőkről tettek vallomást, amelyekről nem győződhetek meg. A nyomozati anyagban található feljelentés, a GPS adatok alapján rögzített járműmozgás értékelési anyaga, a rendőrök közti rádióforgalmazás hanganyagáról készült jegyzőkönyv adataiból pontosan nyomon követhető, hogy az intézkedést végző rendőrök mikor, hol, milyen körülmények közt figyeltek fel **I.r. vádlottra** és a társaságában lévő négy személyre. Hol, milyen módon találkozott az I. r. vádlott tulajdonában lévő gépkocsi a rendőri gépjárművel. A rendőrtanúk egybehangzó és határozott vallomásából megállapíthatóan a Citroen Jumper gépkocsi vezetőjében felismerték **I.r. vádlottat**. Ezen állításuk megítélése kapcsán fontos szerepe van annak is, hogy a rendőrök, - akik előtt I. r. vádlott személye nem volt ismeretlen - aznap este már látták **I.r. vádlottat** a városban közlekedni. **4. tanú** nyilatkozata szerint, amikor a ... utcában meglátták a Citroen Jumper gépkocsit az azt vezető I. r. vádlott ugyanazt a világos színű felsőt viselte, mint korábban, míg a többi utas sötét ruházatot viselt. Ezt az előadást a járműben utazó **5. tanú** is megerősítette. A rendőrtanúk vallomásának hitelességét erősítette továbbá **B.G.** közigazgatási eljárásban tett nyilatkozata is, amikor kijelentette, hogy a gépkocsit az adott estén nem ő vezette. A gépkocsi utasai egyezően nyilatkoztak a járműben való elhelyezkedésükről, állították, hogy **I.r. vádlott** a jobb szélső ülésen foglalt helyet. Az I.r. vádlott gépkocsiját követő rendőrök előtt a megállás pillanatában egyértelmű volt, hogy a gépkocsit **I.r. vádlott** vezeti, ezért valamennyien a vezető felőli oldalra koncentrálták figyelmüket. Olyanra az I. r. vádlott sem hivatkozott védekezése során, hogy a gépkocsi jobb oldali ajtaján kiugorva menekült el, pedig más módon abból nem juthatott volna ki, lévén, hogy az igazoltatás megkezdésekor még a gépkocsiban tartózkodó utastársai a vezető felőli oldalt elzárták előle. Figyelmet érdemel e körben az a tény is, hogy az I. r. vádlott és **B.G.** instruálásával folytatott, a gépkocsik megállási helyzetének tisztására folytatott bizonyítás lényegét is annak eldöntése képezte, hogy a rendőrtanúk ráláthattak-e a vezető felőli oldalra, észlelhatték-e, az onnan kiugró I. r. vádlottat.

A fenti bizonyítékok alapos vizsgálatát követően az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége ugyancsak nem támadható alappal. Az I.r. vádlott felmentéséhez vezető eltérő tényállás megállapítására csak a bizonyítékok felülmérlegelésével kerülhetett volna sor, amely a felülbírálat során csak bizonyítás felvételét követően megengedett, erre azonban a harmadfokú eljárás szabályai nem adnak lehetőséget. Amennyiben a harmadfokú bíróság a másodfellebbezéssel érintett ítélet harmadfokon ki nem küszöbölhető megalapozatlanságát észleli, csupán kasszációs jogával élhet, erre okot adó körülményt azonban az ítélőtábla nem észlelt. A másodfokú bíróság által kiegészített, pontosított tényállás ugyanis teljes mértékig megalapozott.

A Veszprémi Törvényszék a másodfokú felülbírálat során helytállóan foglalt állást a tekintetben, hogy **I.r. vádlott** vonatkozásában az elbíráláskor hatályos törvény a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezése miatt összességében enyhébb elbírálást tesz lehetővé.

Ennek eredményeként, a 2012.évi C. tv. adott rendelkezéseinek megfelelően végezte el az első fokú eljárásban I.r. vádlott terhére rótt bűncselekmények minősítését.

Az I. r. vádlott további bűncselekményben történő bűnösség megállapításával kapcsolatos érveit is helytállónak találta az ítélőtábla. A Veszprémi Nyomozó Ügyészség vádirata tartalmazta, - mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította ítéletének tényállásában,- hogy ifj. **1. sértett** a ... számú ház előtt I. r. vádlott három alkalommal ököllel megütötte fején az orr és homlok valamint a tarkó részén, melynek következtében a sértett 8 napon belül gyógyuló orrúzódást szenvedett. Ezt a magatartást az ügyész az 1978.évi IV. tv. 170.§ /1/ és /2/ bekezdése szerinti súlyos testi sértés bűntette kísérletének minősítette. A Be. 75.§ /1/ bekezdését, - mely előírja, hogy a bíróságnak a vád tárgyának keretei közt kell törekednie a tényállás alapos és hiánytalan, valóságnak megfelelő tisztázására - a 2006.évi LI.tv. kiegészítette azzal, hogy ha az ügyész nem indítványozza, a bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök beszerzésére, megvizsgálására. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a bíróság az általános szabályok szerint, amennyiben azt szükségesnek látja, hivatalból nem szerezhetne be további bizonyítékot. A fenti szabályozást rávetítve az adott ügyre megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság-tekintve, hogy a sértett a könnyű testi sértés vétsége miatt joghatályos magánindítványát előterjesztette- volt abban a helyzetben, hogy az adott tényállás alapján- orvos-szakértői vélemény hiányában is - a felmentő rendelkezéssel szemben megállapítsa I. r. vádlott bűnösségét a ténylegesen bekövetkezett eredménynek megfelelően, a Btk. 170.§ /1/ bekezdése szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében. Megjegyzendő, hogy ez esetben harmadfokú eljárásra sem került volna sor. Amennyiben az adott vádirati tényállási részben írt magatartás minősülését

illetően kétségei támadtak, nem járt volna el törvénysértően akkor sem, ha hivatalból rendeli el az orvos-szakértői vélemény beszerzését. A bíróság ugyanis, amikor vizsgálja, hogy szükséges-e valamely bizonyítási eszköz beszerzése, jórészt nem tudhatja, hogy az adott bizonyítási eszközből a vádlottra nézve terhelő vagy mentő bizonyíték származik-e. Az első fokú bíróság az orvos-szakértői vélemény beszerzésével nem terjeszkedett volna túl a vád keretein, hatáskörét nem lépve túl, nem sértette volna a „fegyverek egyenlőségét”. Mindezt helyesen ismerte fel a másodfokú bíróság, amikor a tényállás tisztázása érdekében orvos-szakértői véleményt szerzett be, majd annak megállapításait elfogadva a tényállást a másodfokú ítéletben írtak szerint kiegészítette és az alapján **I.r. vádlott** bűnösségét kimondta további 1 rb., a Btk. 164.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint minősülő testi sértés vétségében.

I.r. vádlott a terhére rótt bűncselekményeket két ellene folyó büntetőeljárás hatálya alatt követte el. Az igazságszolgáltatást sértő - komoly tárgyi súlyú - öt részselekményből összetevődő cselekménysora nagyfokú gátlástalanságot mutat. Ugyancsak nagyfokú társadalomra veszélyesség rejlett a közúti veszélyeztetés büntetében is, hiszen az adott közlekedési szabályok megsértésével többek testi épsége sérülhetett volna akár halálos eredményt is előidézve. Adott esetben csak a szerencse elemeken múlt, hogy mindez nem következett be. Ezért a törvényszék megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az első fokon kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, annak tartamát a 4 év 3 hónapi középmértékhez jobban közelítő tartamban kell meghatározni. Itt jegyzi meg az ítélőtábla, hogy a törvényszéknek a bűnösségi kör változása miatt új büntetést kellett volna kiszabni az első fokon kiszabott büntetés súlyosítása helyett, illetőleg célszerűbb lett volna az első fokú felmentő rendelkezés mellőzésével egyértelművé tenni, hogy a további bűnösség kimondására az első fokon felmentéssel zárult bűncselekményre nézve került sor. A másodfokú bíróság által meghatározott 3 évi szabadságvesztésről nem mondható el, hogy elrettentő, aránytalan, külön a vádlott családját is sújtó büntetés lenne, ezért a védelmi fellebbezés keretein belül az ítélőtábla annak enyhítésére okot, törvényes lehetőséget nem látott. A börtönbüntetés tartamához megfelelően igazodik a közügyektől eltiltás és a másodfokon egyebekben helybenhagyott közúti járművezetés tartama is. A másodfokú ítélet egyéb járulékos rendelkezési is törvényesek, ezért az ítélőtábla a törvényszék fellebbezéssel támadott ítéletét a Be. 397.§-a alapján **I.r. vádlott** vonatkozásában helybenhagyta.

Győr, 2016. február 9. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Veszprémi Törvényszék 2015. június hó 24. napján kihirdetett Fkf.1054/2014/12. számú ítélete **I.r. vádlott** vonatkozásában 2016. február hó 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. február 9. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó